

HET SUCCES VAN EEN AMSTERDAMSE HANDBALFUSIE IN NOORD

Monique van Heest

De fusie lijkt een eeuw geleden. Sinds april 2006 gaan de Amsterdamse handbalverenigingen De Volewijckers en OriënTo als VOC door het leven. De nieuwe combinatie van circa 175 vrouwelijke speelsters is als een droom. Amsterdam doet plots weer echt mee om de landstitel.

Sporthal Elzenhagen is decor van een bloedstollend einde van de Nederlandse handbalcompetitie. Publieke omroep NOS is erbij, net zoals uitzinnige fans die de groene machine naar een eerste winstpartij in de finale reeks tegen regerend kampioen Quintus schreeuwen. Het is zoals de droom van het VOC-bestuur is beschreven in een ambitieuze topsportnota. Kampioenschappen en een voortdurende zoektocht naar verbetering galmen door de sporthal in Amsterdam-Noord.

Ajax-opleiding

De fusie in 2006 verliep zonder veel strubbelingen. Emotionele hobbels van twee clubs die de eigen identiteit stoppen in een nieuwe samenwerking werden glad gestreken. Het vizier kon op het sportieve aspect worden gericht. Zo ook bij jeugdcoördinator Monique van Heest. Ze spreekt hardop over felbegeerde landskampioenschappen bij de B1, A1 en de vrouwen. 'Een goede jeugdopleiding is daarvoor essentieel', zegt ze. 'We zijn al aardig onderweg, maar werken aan een Ajax-opleiding van het handbal.'

Van Heest is een typisch voorbeeld van een handbaldier. Zo iemand bij wie het hart sneller klopt bij het zien van een spannende handbalpot. Het niveau is onbelangrijk. Een veteranenduel of de playoffs van het Nederlands kampioenschap. 'Ja, dan verlies ik mezelf al snel in de sport. Mooi hè.'

De Purmerendse is al 36 jaar actief lid van De Volewijckers, waarvan de laatste twee automatisch van VOC. De gewenning behoefte geen onnatuurlijke ingrepen. Het ging

Hongerwolven en pleziermakers in Sporthal Elzenhagen

vanzelf. Als Van Heest De Volewijckers bedoelt, glijden de letters VOC over haar tong. 'Het is een automatisme geworden. Het voelt goed en misschien heeft het ook met het succes van de combinatie te maken. De Volewijckers was een prachtige club, maar deze innige samenwerking is voor iedereen met ambitie het beste.'

Er bestonden hooguit twijfels over de samenvoeging van twee rivaliserende clubs uit Amsterdam-Noord. De twijfels bleken ongegrond, gevoed door het onbekende. 'Bij onderlinge wedstrijden was er soms best sprake van haat en nijd', weet Van Heest zich nog goed te herinneren. 'Maar die strijd vond altijd plaats op het handbalveld. Daarom is de fusie ook soepel verlopen, denk ik. Bestuurlijk gezien hadden De Volewijckers en OriënTo respect voor elkaar. Dat is een gouden basis voor een fusie.'

Topsport versus breedtesport

Waar De Volewijckers van oorsprong de prestatiegerichte vereniging is, die in het seizoen 2000/2001 landskampioen werd en in 2005 nog de nationale beker greep, is OriënTo de club die vooral sociale gezelligheid en harmonie binnen het verenigingsleven nastreefde. Van Heest: Het grootte verschil tussen de clubs was dat De Volewijckers gespitst was op topsport, terwijl OriënTo toch meer de laatste jaren recreatief handbalde. Daar is niks mis mee, laat dat helder zijn.'

De samensmelting resulteert in een nieuwe organisatie met het beste van beide clubs. De handbalvrijwilligster verbaast zich soms over de ontwikkeling die VOC doormaakt. 'Zo snel, zo krachtig. Ik loop al zo lang mee, maar het lijkt wel of de sfeer binnen de club elk jaar beter wordt. Als je ziet hoeveel toeschouwers er naar de wedstrijden komen, hoe groot de betrokkenheid van de mensen is. Dan kan ik alleen maar zeggen dat de fusie een groot succes is voor het handbal in Amsterdam.'

De afstand tussen het ijzersterke eerste team en de verschillende jeugdteams is minder groot dan in het verleden het geval was. Het eerste team speelt in de top van

de eredivisie, de hoogste jeugdteams strijden ook om de Nederlandse titel. Toch streeft VOC meer na dan het stempel van een succesvol topsportbedrijf. Breedtesport is in een wereld die vooral bestaat uit vrijwilligers en saamhorigheid net zo belangrijk. 'Iedereen is welkom. Een meisje met toptalent, graag, maar ook een meisje met minder kwaliteiten, die heel graag lekker een balletje gooit. Het contrast op de handbalvloer verdampt in de kantine, daar is iedereen één. En dat maakt VOC pas echt VOC. Topsport en breedtesport zij aan zij.'

Gedrevenheid van een club

Van Heest is een manusje van alles, maar vooral een hartstochtelijke coördinator van de jeugdopleiding. Ze schreef een nieuw beleidsplan na de fusie en samen met hoofdtrainer Rolf Schulte geeft ze eigenhandig sturing aan de uitvoering van de plannen. 'Met een aantal oud-speelsters zagen we dat de jeugdopleiding een stuk beter geregeld kon worden. De doorstroming moest beter verlopen, het gat tussen de jeugd en de dames kleiner worden, concludeerden we.'

Hoofddoel is het niveau van de jeugdige handbalsters op een zo hoog mogelijk platform te tillen, zodat de

aantrekkingskracht verder groeit en de vereniging automatisch op het hoogste niveau kan blijven spelen. Gestructureerd en stap voor stap worden de jonge speelsters klaargestoomd voor een mooie handbaltoekomst. 'Ons uitgangspunt is dat iedere speelster zoveel mogelijk wedstrijden per seizoen speelt. Iedereen heeft een eigen opleidingsboekje. Daarin staat wat het meisje aan het einde van het seizoen onder de knie moet hebben, welke punten wel goed zijn gegaan en welke nog altijd minder gaan. Dat geeft een helder en eerlijk beeld van de speelsters, maar werkt bovenal voor iedereen stimulerend.'

VOC probeert op alle mogelijke manieren het handbaltalent naar de eigen sporthal Elzenhagen te halen. Een clinic voor ruim honderd Amsterdammertjes werd een groot succes. Het vlaggenschip dat dit seizoen zo succesvol is, speelt een belangrijke rol in de opmars van VOC. Van Heest vertelt over de betrokkenheid van het eerste damesteam. 'We hebben een Individueel Leerplan ontwikkeld. Dat houdt in dat topspeelsters onze jeugd individueel wat bijbrengt. Iedere speelster is anders en iedere positie vraagt om andere tips. De gedrevenheid van die trainingen is fantastisch. Het tekent de wil van een fusieclub die mijlen verder is dan het kissebissen over hoe het vroeger was.'

'De mensen zijn hier oprecht en recht door zee'

Elly-An de Boer (29) maakt sinds een seizoen deel uit van de Amsterdamse handbalfamilie die luistert naar de naam VOC. In Nederland teruggekeerd – na avonturen in Noorwegen en Denemarken – laste de oud-international een sabbatjaar in. Totdat VOC haar benaderde. 'Nee, ik stond niet te trappelen om weer te gaan spelen. Maar na aandringen van wat bekenden binnen de club ben ik een keer naar wedstrijd gaan kijken. Ja, die kriebels in mijn buik hè. Ik kan het gewoon niet laten.'

Fusieclub VOC maakt een prima indruk op de opbouwspeler die in Europa veel verenigingen heeft bezocht. 'Ik ben van origine een Drentse, maar dat Amsterdamse bevalt me prima: het zijn allemaal lieve, eerlijke mensen. Recht door zee, daar houd ik wel van. Als er iets gezegd moet worden dan gebeurt dat rechtstreeks en niet via omwegen. Dat is lang niet overal zo.'

De mentaliteit binnen haar nieuwe club spreekt De Boer aan. 'De mensen zijn hartelijk en gaan door het vuur voor de handbalteams. En wat ik belangrijk vind: er wordt topsport bedreven, maar de recreatieve tak van de club wordt niet vergeten. Zij verdienen net zoveel aandacht als wij.'

'De club is in beweging, dat merkt een nieuwkomer al snel. Iedereen is bezig om beter te worden. En ik moet zeggen dat de basis van de speelsters prima is. Dat komt denk ik door de goede opleiding die de speelsters hier krijgen. Zelf heb ik ook eens wat jeugdspelsters onder mijn hoede genomen. De individuele basistraining die ik gaf, ontlokte leuke discussies en ik merkte dat de speelsters leergierig zijn. Het was erg leuk om te doen. Jammer dat bij mij tijd ontbreekt om dat vaker te doen. Misschien in de toekomst.'